

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Osztályozás

394.21

Szerző:

Cím:

Felszabadulásunk ünnepe

Forrás:

a Sztálin-téren

Hely:

Idő:

Személy:

Helyszám:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. füz.)

(Oldal)

Közp

Ebred a város, Könnyű tavaszi szél szárítja az utcákat, lobogtatja a házakon a nemzetiszínű és vörös lobogókat. Ébresztő zene csendül, a kürtök rivalgása, a dobok pergése utcára csalja az embereket. Ünneplő ruha feszül a járókelőkön.

A reggel még néptelen utcák délelőtre úgy megtelnek, hogy mozdulni is alig lehet. S a fő útvonalokról az emberfolyam kicsordul a mellékutakba, oda, ahol fess, fiatal katonák várják nagy órájuk: a szemle s a díszmenet kezdetét. Aztán megkezdődik a Sztálin-téren néphadseregünk színpompás parádéja, 50 ezer pár tenyér tapsol katonafiainknak. S akiknek nem jutott

hely a téren, a rádiókészülékből hallgatják az induló pezsdítő akkordjait, a lábak együtemű dobbanását.

Ünnepel Budapest. A ligetbe fel-le hullámszik, árad a nép. A Vidám Parkban száll a hinta és a dal, a vendéglőkben nincs üres asztal és borral telik meg minden pohár, kacagva koccintanak katonák, munkások és szerelmespárok. Amikor leszáll az est, tűzvirágok nyílnak a Gellérthegyen és húsz sortűz robaját visszhangozzák sokáig a budai hegyek.

... Április 4-ét, felszabadulásunk 9. születésnapját köszöntöttük tegnap. Ezernyi ölettel, ezernyi módon, áradó örömmel. Ünnepeztünk úgy, ahogyan csak felszabadult nép tud ünnepelni,

Diszszemle előtt

Pontosan kilenc óra. A **Hősök tere** felől felhangzik a kürtszó, jelzi: **Bata István** altábornagy, honvédelmi miniszter érkezését. **Székely Béla** vezérőrnagy, a díszszemle parancsnoka a Sztálin-

emlékmű előtt jelentkezik a honvédelmi miniszternél, majd a parancsnoki gépkocsik a fogadási induló hangjai mellett elgördülnek a csapatok arcvonala előtt. A szemle után **Bata István** altábornagy a

Sztálin-szobor mellvédjéről elmondotta ünnepi beszédét.

A beszéd után megkezdődött a ragyogó díszszemle.

A Hősök terén, a kordon mögött, egy gombostűt sem lehetne leejteni, olyan sűrű a tömeg. A korán érkezők megszállták a hét vezér szoborcsoportját, onnan gyönyörködtek a nagyszerű felvonulásban. Volt, akit először a menet szépsége ragadott meg. Egy fiatal lány, nem is rejtette véka alá érzelmeit:

— *De szépek vagytok!* — kiáltott. *Vagy elmegyek katonának vagy közülük választom a párom.*

— *Né! Jönnék a folyamőrök!* — hangzik egy hang az embererdőből.

— *Nem folyamőrök azok — igazítja ki egy társa — hanem a rákócizták.*

— *Rákócizták?*

— *Azok hát. Nem hallottál róluk? Olyanok, mint amilyenekről a „Vörös vállpántok”-ban olvastál.*

— *Ó! Akkor derék legények.*

Egy idősebb néni — akármelyik alakulat is jön — egy mondattal reagál: „*Egyem a szívet!*” — hajtogatja minduntalan.

A tömeg mögött, szinte egyedül áll egy bányászegyenruhás férfi. Mellén vagy hat kitüntetés, Arany és ezüst váltakozik egymás mellett.

— *Innen nem lát jól, az elvtárs!* — szólítjuk meg.

— *Hogy nem látok? Elmondom az elvtársaknak; mit látok.*

Amikor a huszárok vonulnak el előttünk, nem állhatja meg Mester elvtárs (mert így hívják), hogy ki ne mondja:

— *Fáj az ember szíve, hogy nem lehet köztük.*

— *Nincs köztük — mondjuk. — De, amint a kitüntetésekkel ítéljük, értük is dolgozik.*

— *Hát, hogyne dolgoznék. Tudja, az én koromban, már mint, amikor fiatal voltam, 17-ben, az oroszországi forradalomban nem volt ilyen az öltözetünk. Egyiken hársfabocskor, másikon meg bakancs volt. Elvéve, ha akadt egy, akin csizmát láthattunk.*

Amikor a tankok jönnek, ismét megszólal Mester elvtárs:

— *Eszembe jut, a mi akkori tankunk. Lapos kocsi, rajta egy géppuska, előtte meg egy ló. Így harcoltunk akkor a mi szabadságunkért is. Hát, ne dobogjon gyorsabban az ember szíve, ha most még erősebbnek látja az övét!*

u. 2. — 14806/51